

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 861/2020
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Живковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова-Полицијске управе у Јагодини, ПС Параћин, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2804/19 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2804/19 од 20.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 374/17 од 25.02.2019. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада у периоду од 01.08.2014. године до 24.09.2014. године исплати укупан износ од 17.993,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене у том ставу изреке, у року од 8 дана по пријему пресуде, под претњом извршења. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 44.020,00 динара са каматом по Закону о висини стопе затезне камате, почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2804/19 од 20.11.2019. године преиначена је пресуда Основног суда у Јагодини П1 374/17 од 25.02.2019. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да тужиоцу по основу мање исплаћене плате по основу сменског рада у периоду од 01.08.2014. године до 24.09.2014. године исплати укупан износ од 17.993,00 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом на сваки износ како је то ближе означено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се и на одредбу члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у радном односу код тужене и у периоду од 01.08.2014. године до 24.09.2014. године обављао је рад у сменама који је био организован и то од 8 до 20 часова и од 20 до 8 часова. Тужена је решењем утврдила да се тужиоцу исплата плате врши, између осталог и применом коефицијента за сменски рад од 0,145%. Према налазу вештака економско-финансијске струке тужена је тужиоцу обрачунавала и исплаћивала увећање зарада за сменски рад сагласно члану 27. ПКУ за полицијске службенике и решењу о коефицијенту зараде за тужиоца. Међутим, по члану 27. ПКУ за полицијске службенике прописано је да се основна плата за рад у смени увећава за 26%+10% што укупно износи 28,6% од основне плате па је тужиоцу исплаћена мања плата по том основу за 17.993,00 динара.

На основу овако утврђених чињеница првостепени суд је усвојио тужбени захтев, са образложењем да тужиоцу у утуженом периоду припада разлика између исплаћеног и припадајућег увећања за плату по основу рада у сменама у проценту од 28,6%. Наведени проценат увећања прописан је за запослене који сменски рад обављају повремено, како је то регулисано Законом о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05, 63/09-УС и 92/11) који се у конкретном случају примењује за спорни период и Посебним колективним уговором за полицијске службенике („Службени гласник РС“, број 18/11 од 06.03.2011. године) чија је важност продужена Споразумом о продужењу важења рока истог („Службени гласник РС“, број 46/14) од 30.04.2014. до 24.09.2014. године.

Насупрот становишту првостепеног суда, другостепени суд је, преиначујући првостепену пресуду, одбио тужбени захтев у целости. Неоснованим је оцењен тужбени захтев којим је тужилац тражио исплату разлике увећане зараде по основу сменског рада обрачунате уз увећање од 28,6% од основне плате, имајући у виду да сагласно одредби члана 147а. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05... 92/11), запослени има право на додатак на плату, поред осталог и за рад у сменама 28,6% од основне плате ако ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. На основу ове законске одредбе исплата увећане плате, односно додатка на плату запосленима у МУП-у, по основу рада у сменама условљена је чињеницом да је сменски рад конкретног запосленог повремен, односно да запослени не ради у сталном режиму сменског рада. Одредбом члана 27. ПКУ за полицијске службенике објављен у Службеном гласнику РС број 18/2011 (који је био у примени од 24.03.2011. године од 24.09.2014. године) уговорено је

да се основна плата запосленог полицијског службеника увећава поред осталог за рад у смени за 26%, с тим што је примена исте одредбе према одредби члана 88. став 2. истог колективног уговора одложена и условљена изменама одредбе члана 147. Закона о полицији и Ребалансом буџета за 2011. годину. Измене одредбе члана 147. Закона о полицији извршене Законом о изменама и допунама Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 92/11), довеле су до тога да је наведеном пропису додат члан 147а. насловљен са „додачи на плату“ којим је прописано да запослени има право на додаток на плату за рад у сменама 28,6% од основне плате, али само под условом да ради на пословима на којима се сменски рад уводи повремено.

Неоснован је навод ревидента којим оспорава становиште другостепеног суда да тужилац нема право на увећање плате за 28,6% по основу рада у сменама, односно да је своју одлуку засновао на погрешној примени одредаба Посебног колективног уговора за полицијске службенике. Наведени проценат увећања плата прописан је одредбом члана 147а. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/05... 92/11) и намењен је запосленима који раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. То је додаток на плату који није узет у обзир при вредновању послова радног места због тога што за то радно место није предвиђен рад у сменама. Увећање плате се обрачунава на сваки сат рада, ако запослени који нема сменски рад повремено ради у сменама. Тужиоцу је рад у сменама изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднован кроз коефицијет, а на неким радним местима није стални услов рада, већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. С тога је неосновано позивање ревидента на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности који остварују код истог послодавца.

На основу изложеног Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. ЗПП одбио ревизију тужиоца као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић